

UZASADNIENIE

Oskarżyciel posiłkowy (subsydiarny) Z. T. oskarżył **A. B.** o to, że:

w dniu 9 marca 2014 r. w miejscowości K. kierując samochodem marki D. (...) o nr rej. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, iż przekroczył prędkość administracyjnie dozwoloną o 30 km/h, a zarazem prędkość bezpieczną oraz nie zachował należytej ostrożności przy zbliżaniu się do przystanku autobusowego, w wyniku czego doszło do najechania przez pojazd na pieszą G. T., w związku z czym doznała ona obrażeń ciała w postaci krwiaka podtwardówkowego na całej powierzchni mózgu, krwawienia podpajęczynówkowego, złamania kręgosłupa w odcinku szyjnym C7 i piersiowym Th 9 z rozdarciem worka oponowego i rdzenia kręgowego, złamania mostka, mnogich wielomiejscowych złamań żeber, rozdarcia opłucnej ściennej, rozdarcia obu kopuł przepony z przemieszczeniem trzewi jamy brzusznej do klatki piersiowej, pęknięcia aorty piersiowej i brzusznej, krwawienia do jam opłucnowych, licznych złamań kości kończyn górnych i dolnych, które to obrażenia skutkowały zgonem wymienionej w następstwie zaistniałej niewydolności krążeniowo - oddechowej

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 marca 2014 r. w miejscowości K. doszło do wypadku drogowego. Oskarżony A. B. – właściciel pojazdu marki D. (...) o nr rej. (...) podróżował z O. do W.. Około godziny 18.00, na drodze nr K – 63, jadąc od strony O. w kierunku P. z włączonymi światłami mijania z prędkością około 80 km/h, w terenie zabudowanym w miejscowości K. potrafił pieszą G. T., w wyniku czego poniosła ona śmierć na miejscu. Bezpośrednimi świadkami zdarzenia byli D. J. i M. R., którzy kierowali swoimi pojazdami, jadąc za oskarżonym. Oskarżony A. B. w chwili zdarzenia był trzeźwy.

Obszar wypadku znajdował się w terenie zabudowanym, na którym obowiązywało administracyjne ograniczenie prędkości do 50 km/h. Do zdarzenia doszło na drodze jedno-jezdniowej. Jezdnia w miejscu wypadku była szeroka na około 8,6 metra, składała się z dwóch pasów ruchu, przeznaczonych do jazdy w przeciwnych kierunkach. Pasy rozdzielone były linią podwójną ciągłą P – 4. Jezdnia biegła płasko, prostym odcinkiem o długości około 200 m i wykonana była z betonu asfaltowego, który był równy i czysty. Po obu stronach usytuowane były pobocza gruntowo – trawiaste o szerokości około 2 metrów po stronie lewej i około 2,1 metra po stronie prawej oddzielone od jezdni linią krawężniową ciągłą. W miejscu wypadku nie było oświetlenia sztucznego, panowała już pora nocna i było ciemno. Widoczność dyktował zasięg reflektorów samochodu. Nie było opadów atmosferycznych. Z przeprowadzonych oględzin wynikało, że pojazd marki D. (...) był sprawny technicznie, w tym sprawne były układy oświetlenia, kierownicy i hamowania.

G. T. w chwili potrącenia znajdowała się na jezdni, na torze ruchu samochodu. Wcześniej w tym dniu, wspólnie ze swoim mężem spożywała alkohol. Poddana badaniom toksykologicznym na zawartość alkoholu, krew denatki wykazała obecność 2 ‰ alkoholu etylowego. Piesza w chwili zdarzenia miała na sobie odzież w kolorach ciemnych, nie kontrastujących, w tym spodnie dresowe koloru czarnego, bluzkę zieloną i sweter koloru ciemnoniebieskiego. Drugi sweter koloru brązowego mogła mieć na sobie lub go nieść. W związku z powyższym piesza nie zachowała najmniejszych środków ostrożności i nie ustąpiła pojazdowi marki D. (...) pierwszeństwa. Zachowanie pieszej G. T. stanowiło przyczynę wypadku drogowego.

Sekcja zwłok zmarłej G. T. wykazała mnogie i ciężkie obrażenia wielonarządowe, w postaci m.in. krwiaka podtwardówkowego na całej powierzchni mózgu, krwawienia podpajęczynówkowego, złamania kręgosłupa w odcinku szyjnym C7 i piersiowym Th9 z rozdarciem worka oponowego i rdzenia kręgowego, złamania mostka, mnogich wielomiejscowych złamań żeber, rozdarcia opłucnej ściennej, rozdarcia obu kopuł przepony z przemieszczeniem trzewi jamy brzusznej do klatki piersiowej, pęknięcia aorty piersiowej i brzusznej, krwawienia do jam opłucnowych,

licznych złamań kości kończyn górnych i dolnych, które to obrażenia skutkowały zgonem wymienionej w następstwie zaistniałej niewydolności krążeniowo – oddechowej.

W sprawie w dniu 30 czerwca 2014 r. została wydana wspólna opinia biegłych z zakresu medycyny sądowej, rekonstrukcji wypadków drogowych oraz mechanoskopii, którzy to biegli mieli za zadanie odtworzenie przebiegu zaistniałego zdarzenia. Z analizy czasowo – przestrzennej wynikało, że kierowca jadąc nawet z prędkością dozwoloną nie miał możliwości uniknięcia wypadku, z tym, że do potrącenia doszłoby tuż przed zatrzymaniem pojazdu. Mimo uważnej obserwacji sytuacji na drodze i tak nie byłby w stanie wykonać jakiegokolwiek skutecznego manewru obronnego, gdyż realna odległość rozpoznania przeszkody była zbyt krótka. W drugiej wydanej w sprawie opinii uzupełniającej z dnia 23 listopada 2014 r., biegli sprecyzowali swe wnioski – odnosząc się do pytań zawartych w postanowieniu prokuratora i jednocześnie zarzutów pokrzywdzonego Z. T. podniesionych w uwzględnionym uprzednio przez Sąd zażaleniu – iż, kierujący pojazdem marki D. przejeżdżał obok oznakowanego przystanku autobusowego, ale znajdującego się przy chodniku dla pieszych, nie był więc zobowiązany do zachowania szczególnej ostrożności. Nie było też autobusów na przystankach położonych po obu stronach drogi. Jazda w tych warunkach z prędkością około 80 km/h (przekroczenie prędkości administracyjnie dozwolonej) stwarzała zagrożenie w ruchu drogowym, ale nie było też żadnych przesłanek ku temu, aby ograniczać prędkość poniżej prędkości administracyjnie dozwolonej (tj. poniżej 50 km/h). Przy uwzględnieniu prędkości kolizyjnej 22 km/h (piesza w ruchu w kierunku samochodu) przy uwzględnieniu stanu nietrzeźwości pieszej, można spodziewać się ciężkich uszkodzeń ciała, a nawet śmierci.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. B. k. 51v.; zeznania świadków Z. T. k. 12v. – 13, k. 52 – 52v.; D. J. k. 86v. – 87, k. 52v. – 53; M. R. k. 16v. – 17, k. 53 – 54; protokół użycia urządzenia do badania stanu trzeźwości k. 2; protokół oględzin pojazdu k. 3-4, 6- 7; protokół oględzin zwłok k. 8-9; protokół oględzin miejsca wypadku drogowego wraz ze szkicem i materiałem poglądowym k. 21-56; protokół oględzin rzeczy z materiałem poglądowym k. 71-74, 75-77, 78-81, 82-84; opinia z przeprowadzonych badań chemicznych krwi k. 93-94; materiał poglądowy k. 97-105; sprawozdanie z k. 126-135; opinia z przeprowadzonych badań przez zespół biegłych wraz z opinią uzupełniającą k. 139-161, 191-194)

Oskarżony A. B. urodził się (...) w m. R., zamieszkiwał w W.. Posiadał wykształcenie wyższe techniczne. Był oficerem zawodowym (...)w stopniu podpułkownika w stanie spoczynku. Otrzymywał emeryturę w wysokości około 3 000 zł. Ponadto, pracował na 0,8 etatu w W. (...) w Z. z uposażeniem około 2 000 zł. Przeszedł operację na nowotwór złośliwy i przebywał pod kontrolą specjalisty. Leczył się na nadciśnienie, leków psychotropowych nie zażywał. Przyjmował lek na tzw. podagrę lewej nogi. W przeszłości nie leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był karany sędownie.

(dowód: dane A. B. k. 51v.)

Oskarżony A. B. nie przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień w tej sprawie.

(wyjaśnienia oskarżonego A. B. k. 51v.)

Sąd zważył, co następuje:

W realiach niniejszej sprawy rozstrzygnięcia prawnego wymagała kwestia, zgodnie z tezą subsydiarnego aktu oskarżenia, czy oskarżony A. B. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, iż przekroczył prędkość administracyjnie dozwoloną o 30 km/h, a zarazem prędkość bezpieczną oraz czy zachował należytą ostrożność przy zbliżaniu się do przystanku autobusowego. W ocenie oskarżyciela subsydiarnego właśnie w wyniku powyższego zachowania oskarżonego doszło do najechnania przez pojazd na pieszą G. T., w związku z tym doznała ona określonych obrażeń skutkujących jej śmiercią.

W toku postępowania okazało się, iż rozstrzygnięcie zagadnień w powyższym zakresie wymagało niewątpliwie wiedzy specjalistycznej, stąd też do sprawy dopuszczono dowód ze wspólnej opinii biegłych sądowych z zakresu medycyny sądowej, rekonstrukcji wypadków drogowych oraz mechanoskopii. Powyższa opinia wraz z późniejszą

opinią uzupełniającą legły zatem w decydującej mierze u podstaw zapadłego w niniejszej sprawie orzeczenia sądowego (vide k. 139 – 161, 191 – 194).

Z przytoczonej opinii biegłych sądowych wynikało wprost, iż gdyby nawet w analizowanej sytuacji oskarżony jechał z prędkością dozwoloną administracyjnie (a nawet mniejszą, tj. ok. 22 km/h) to i tak po stronie pokrzywdzonej można było spodziewać się ciężkich uszkodzeń ciała, a nawet śmierci. Istotnym przy tym było, iż biegli ustalili, że kierowca jadąc nawet z prędkością dozwoloną nie miał możliwości uniknięcia wypadku, z tym, że do potrącenia doszłoby tuż przed zatrzymaniem pojazdu. Mimo uważnej obserwacji sytuacji na drodze i tak nie byłby w stanie wykonać jakiegokolwiek skutecznego manewru obronnego, gdyż realna odległość rozpoznania przeszkody była zbyt krótka. Piesza znajdując się na torze ruchu samochodu, będąc przy tym w stanie nietrzeźwości, stwarzała ogromne zagrożenie w ruchu na drodze. Nie zachowała najmniejszych środków ostrożności i – wbrew obowiązkowi wynikającemu z przepisu art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 – t.j.) – nie ustąpiła pierwszeństwa pojazdowi marki D. (...). Ponadto, piesza nie zadbała o to, aby w porze wieczornej była dobrze widoczna na drodze z uwagi na swój ciemny ubiór (brak odblasków, kolorów kontrastujących). Wobec powyższego uznać należy, iż to zachowanie pieszej G. T. stanowiło przyczynę wypadku drogowego.

Sąd w pełni podzielił powyższe opinie. Wbrew tezm aktowi oskarżenia w ocenie Sądu brak jest związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy zachowaniem kierowcy, a zaistniałym zdarzeniem. To piesza G. T. swoim niewłaściwym zachowaniem przyczyniła się do spowodowania analizowanego wypadku.

Przedmiotowe opinie biegłych zasługują na pełną akceptację, albowiem są logiczne, spójne, uwzględniają wszelkie okoliczności zdarzenia i korespondują z całym pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

W sprawie nie było podstaw do powołania kolejnego biegłego, albowiem przepis art. 201 kpk wskazuje precyzyjnie i jednoznacznie, kiedy Sąd może dopuścić dowód z kolejnej opinii biegłych bądź opinii uzupełniającej. Opinia wydana przez biegłych w niniejszej sprawie, po jej uzupełnieniu w postępowaniu przygotowawczym, jest jasna, klarowna i pełna. Wskazane w niej analizy odnoszą się do podnoszonych przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego okoliczności i nie mogą zostać pominięte tylko i wyłącznie z takiego powodu, iż są niekorzystne dla oskarżyciela subsydiarnego. W szczególności wskazują, iż nie jest możliwym ustalenie, że nie doszłoby do zgonu pieszej lub ciężkiego uszkodzenia jej ciała gdyby kierujący pojazdem jechał z prędkością administracyjnie dozwoloną, która w tym przypadku byłaby prędkością bezpieczną. W wydanej opinii nastąpiło odniesienie do literatury z której wynika, że nie ma takich badań które mogłyby z całą stanowczością określić rozmiar obrażeń i skutki przy zderzeniu z pieszym we wskazywanych prędkościach samochodu. Wydana w sprawie opinia przez biegłych w tym medyka sądowego i biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego nie jest niepełna lub niejasna albo sprzeczna wewnętrznie, a tylko w takim przypadku możliwe byłoby ponowne wezwanie tych samych biegłych celem złożenia kolejnej opinii uzupełniającej lub dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych.

Sąd, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ustalił jedynie, że oskarżony A. B. w ramach zarzuczonego mu czynu, w dniu 9 marca 2014 r. w miejscowości K. okręgu (...), kierując samochodem marki D. (...) o nr rej. (...) przekroczył prędkość administracyjnie dozwoloną w terenie zabudowanym o 30 km/h, czym nie dostosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą, to jest dopuścił się popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw.

Okoliczność, że oskarżony w terenie zabudowanym przekroczył prędkość administracyjnie dozwoloną, była w sprawie poza wszelkim sporem. Okoliczność ta, wynikała wprost oraz pośrednio z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (vide zeznania świadków, protokoły oględzin, opinie z przeprowadzonych badań). Istotnym również było, że żadna ze stron postępowania na żadnym etapie postępowania nie kwestionowała powyższego faktu. W sprawie nie został zgłoszony żaden dowód przeciwny podważający tezę, iż oskarżony jechał z prędkością inną, aniżeli 80 km/h.

Zgodnie natomiast z art. 92a kw kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Sąd nie dopatrzył się po stronie oskarżonego okoliczności obciążających. Sąd zwrócił jedynie uwagę na lekceważący stosunek oskarżonego do przepisów ruchu drogowego.

Dozwolona prędkość została przekroczona znacznie. Okolicznością łagodzącą był fakt, iż oskarżony nie był nigdy wcześniej karany sędownie. Sąd uznał, że orzeczona kara grzywny w wymiarze 500 zł jest karą adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu (przekroczenie prędkości dozwolonej administracyjnie) przypisanego oskarżonemu oraz do stopnia zawinienia A. B.. Wymierzając karę w takiej wysokości Sąd kierował się tym, że oskarżony posiada stałe źródła dochodów i będzie w stanie zapłacić grzywnę w orzeczonym wymiarze. Sąd ma nadzieję, że kara ta skłoni oskarżonego do refleksji nad własnym postępowaniem i zapobiegnie popełnianiu podobnych czynów przez niego w przyszłości.

Skazując za ten czyn Sąd doszedł do przekonania, że nie doszło do przedawnienia karalności przedmiotowego wykroczenia. Przepis art. 45 § 1 kw wskazuje, iż karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Przepis nie precyzuje o jakim wszczęciu jest mowa. Jednakże zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r. wskazany w art. 45 § 1 zd. 2 kw warunek przedłużenia okresu przedawnienia karalności wykroczenia jest spełniony wtedy, gdy w ciągu roku od jego popełnienia postępowanie o wykroczenie zostało wszczęte przez prezesa sądu na podstawie art. 59 § 2 kpow, zaś o ile czyn stanowiący wykroczenie został początkowo oceniony jako przestępstwo, także wówczas, gdy w tym samym okresie zostało wszczęte postępowanie przygotowawcze przeciwko osobie. Nie budziło zatem najmniejszych wątpliwości po stronie Sądu, iż w realiach niniejszej sprawy warunek przedłużenia okresu karalności wykroczenia został spełniony. Co prawda w trakcie postępowania przygotowawczego dotyczącego tego czynu, A. B. nie przedstawiono zarzutu popełnienia przestępstwa i nie przesłuchano go w charakterze podejrzanego zaś śledztwo umorzono, jednakże przed upływem 1 roku od zaistnienia zdarzenia został przeciwko niemu skierowany do Sądu subsydiarny akt oskarżenia. Tym samym postępowanie o ten czyn zostało wszczęte. Czyn bowiem został popełniony w dniu 09 marca 2014 r., a postępowanie sądowe zostało wszczęte w dniu 12 stycznia 2015 r.

Jednocześnie w sprawie nie zaistniała kolejna ujemna przesłanka procesowa określona w art. 5 § 1 pkt. 8 lub 9 kpw uniemożliwiająca prowadzenie postępowania, gdyż na rozprawie głównej w dniu 05 sierpnia 2015 r. prokurator jako oskarżyciel publiczny złożył wniosek o ukaranie A. B. za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, polegającego na przekroczeniu dozwolonej prędkości w obszarze zabudowanym, a inne postępowanie o ten czyn nie było prowadzone przez Policję lub Prokuraturę Rejonową w Piszcu.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od oskarżonego A. B. na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. T. kwotę 288 (dwustu osiemdziesięciu ośmiu) złotych tytułem zwrotu części poniesionych przez niego kosztów wyłożonego wynagrodzenia pełnomocnika ustanowionego w niniejszej sprawie.

Z kolei na podstawie art. 118 § 1 kpw, § 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118 poz. 1269) oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 poz. 223 z 1983r.z póź. zm.) Sąd zasądził od oskarżonego A. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych tytułem kosztów postępowania w sprawie oraz kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych tytułem opłaty sądowej.

ZARZĄDZENIE

-(...);

(...)

-(...).

P., dnia 15 września 2015 r.